

Povestile civitățe

Cuprins

Porcarul și fata de împărat	3
Califul Barză	6
Muc cel Mic	10
Petrică și lupul	12
Cele douăsprezece fele de împărat	15
Mărgicuța de sub limbă	18
Lupul cel alb și ciuboțelele roșii	22
Tepurele și broasca țestoasă	24
Măruncel	26
Printul fermecat	28
Îteana cea zireată	31
Bucătă-aură și cei trei urșuleți	34
Privighetoarea	36
Crăiașa ălbinelor	38
Fluerul fermecat din Hamelin	40
Prințesa și bobul de măzăre	42
Găinușa Rosie	44
Hanul celor trei fele	46
Spaima zmeilor	48

Porcarul și fata de împărat

după H.C. Andersen

Intr-o țară mică, dar vestită pentru grădinile ei, trăia odată un prinț. Era un mare iubitor al frumuseții și înțelepciunii și de aceea adunase o mulțime de cărți și de obiecte alese. Îi plăceau mult plantele și viețuitoarele pădurii, dar mai cu seamă păsările îi erau dragi. Grădina lui era plină cu trandafiri de o frumusețe fără seamăn, care răspândeau în jur o mireasmă îmbătătoare. Dar lucru cel mai de preț, la care ținea ca la ochii din cap, era o privighetoare care cânta mai frumos decât toate păsările lumii la un loc.

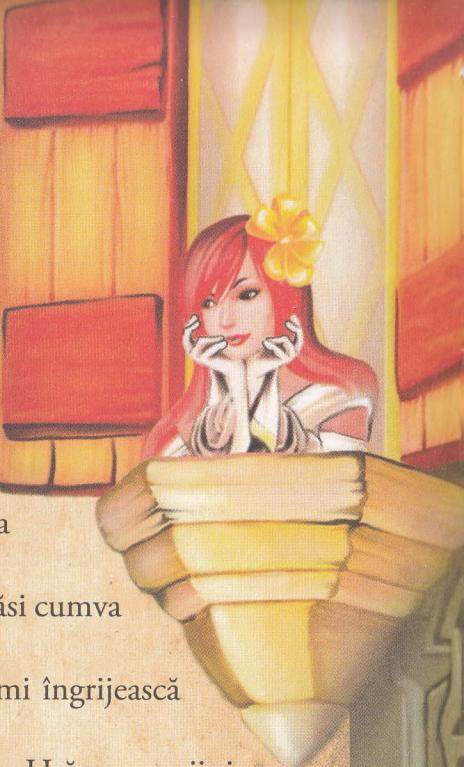
Prințului îi căzuse dragă prințesa țării vecine și acum voia s-o ceară în căsătorie. Într-o bună zi, se hotărî să-i dăruiască iubitei sale un cadou cum nimeni nu mai primise vreodată. Se duse aşadar în grădină, tăie cel mai frumos dintre trandafirii pe care îi avea și îl puse într-o casetă de argint, împreună cu mult-îndrăgita lui privighetoare.

— Du-i această cutie prințesei, ca semn al iubirii ce i-o port, îi porunci el unui slujitor.

Sluga îi înmână fetei darul și îi vorbi despre stăpânul său, despre bunătatea, noblețea și înțelepciunea lui și despre marea dragoste pentru preafrumoasa prințesă. Dar, la auzul acestor vorbe,

prințesa nu făcea altceva decât să râdă cu dispreț.

— Darul prințului nu-mi face deloc placere.

Penele privighetorii nu sunt frumos colorate, iar trandafirul are un parfum mult prea puternic. Eu nu îndrăgesc decât florile și păsărelele făcute de mâna omului, fiindcă numai acestea pot fi cu adevărat frumoase, răsunse prințesa cu o voce de gheăță.

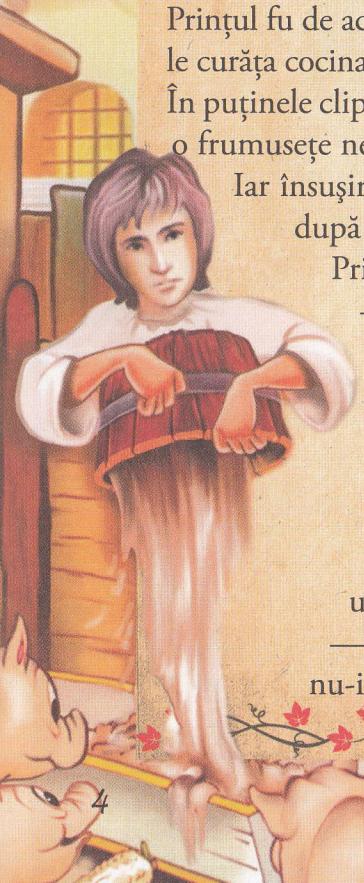
Când slujitorul îi povestি prințului cele întâmplate, acesta se gândi la un şiretic prin care s-o învețe minte pe prințesa cea înfumurată.

Se îmbrăcă în straie de drumeț sărac și, cu înfățișarea schimbătă, porni la drum. Merse până în împărația învecinată, ajunse la palat și bătu la poartă.

— Să trăiești întru mulți ani, Înălțimea Ta! Sunt un biet om sărman, nu s-ar găsi cumva ceva de lucru la curtea Măriei Tale și pentru unul ca mine?

— Tinere, îmi pari om bun și vrednic. Iar eu am nevoie de cineva care să-mi îngrijească porcii, primești?

Prințul fu de acord și se mută într-o cămăruță sărăcăcioasă, în curtea slujitorilor. Hrănea porcii și le curăță cocina în fiecare zi. Lucra de dimineață până seara, dar niciodată nu se plângea de soarta lui. În puținele clipe de răgaz, lucra de zor să facă o ulcică. Această ulcică nu era însă ca toate celelalte, ci de o frumusețe nemainvăzută, împodobită de jur-împrejur cu clopoței care scoteau un clinchet cristalin.

Iar însușirea ei cea mai de preț era aceea că, atunci când fierbea apa în ea, oricine putea să afle după mirosul ce se răspândea în jur ce fel de mâncăruri se gătesc în bucătăria împăratului.

Prințesa, auzind că porcarul are o ulcică fermecată, vră numai decât să-l cumpere.

— Cu drag o vând, Măria-Ta. Aștept în schimb zece sărutări, ceru prințul porcar.

Auzind răspunsul, prințesa se făcu foc și pară de supărare. Dar, fiindcă își dorea nespusul ulcica, iar porcarul nu renunță la preț, n-avu încotro decât să plătească zece sărutări.

După câteva zile, porcarul își ciopli un fluierăș care cântă atât de frumos, încât până și porcii pe care îi îngrijea începeau să danseze la auzul muzicii. Fiica împăratului se hotără să-i ceară acestuia fluierul, pe un preț bun.

— Fluierășul meu nu e unul oarecare, Măria-Ta, iar valoarea nu-i poate fi măsurată în galbeni. Cer pe el o sută de sărutări!